

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1362/2021
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Путеви Србије“ Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владан Цветић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1536/2019 од 26.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1536/2019 од 26.01.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1536/2019 од 26.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 1536/2019 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 577/19 од 19.09.2019. године, којом је укинута решење о издавању платног налога Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П 10 Пл 206/16 од 08.12.2016. године, обавезан тужени да тужиоцу, на име дуга за неплаћену путарину, исплати износ од 55.530,00 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2012. године до исплате, а на име камате на јавне приходе закључно са 29.11.2012. године исплати износ од 14.002,39 динара, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име дуга за неплаћену путарину, исплати износ преко досуђеног а до траженог износа од 71.840,00 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2012. године до исплате, као и да му на име камате на јавне приходе закључно са 29.11.2012. године исплати износ преко досуђеног а до траженог износа од 21.770,43 динара, износа од 3.620,00 динара са законском затезном каматом од 16.07.2014. године до исплате, као и камату на јавне приходе закључно са 15.07.2014. године преко досуђеног до траженог износа од 2.133,31 динара, као и износа главног дуга од 1.490,00 динара са законском затезном каматом од 22.08.2014. године до исплате и камате на јавне приходе закључно са 21.08.2014. године у износу од 1.022,94 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног

поступка у износу од 4.121,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за наканду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о јавним путевима („Службени гласник РС“, бр. 101/2005...104/2013), Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта од 07.06.2010. године, Закона о буџетском систему и Закона о пореском поступку и пореској администрацији, обавезан је тужени да тужиоцу, исплати незастарело потраживање на име дуга за неплаћену посебну накнаду за употребу јавног пута, његовог дела или путног објекта (путарину) и камате на јавне приходе. Оцењен је неоснованим истакнути приговор недостака пасивне легитимације на страни туженог, јер је тужени у време настанка обавезе плаћања путарине био уписан у саобраћајним дозволама као власник возила, чијим коришћењем су настале обавезе плаћања путарине.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована одлука другостепеног суда, Врховни касациони суд је оценио да је побијана одлука и оцена пасивне легитимације туженог у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда да је обвезник путарине власник регистрованог моторног возила (лице на чије име је издата саобраћајна дозвола) чијим коришћењем је настала обавеза плаћање накнаде за употребу јавног пута, а да то лице има право да се за обавезу плаћања путарине регресира од лица којем је у току важења уговора о осигурању од аутоодговорности пренео право својине на возилу, као покретној ствари.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.12.2016. године. Првостепена пресуда донета је 19.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 26.01.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је, у смислу члана 28. ЗПП, износ од 55.530,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у ком вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**